

Gestrand in de avond

door Meinte Dirksen

De rozen waren niet bedoeld als wapen, maar wel handig om bij me te hebben voor het geval dat. De bloemist vroeg nog wie de gelukkige was. Ik had niet geantwoord. Het is ook zo wat om te zeggen dat je dat niet weet.

We hadden afgesproken bij de supermarkt, want dat is soms hoe het gaat. Een publieke plek om de illusie van veiligheid te creëren, om die vervolgens uit elkaar te laten spatten als je met de ander mee naar huis gaat. Hij leek redelijk op zijn profielfoto, zag ik, al had hij zijn haar anders zitten en een pizza te veel gegeten.

Ik zou het maar met hem moeten doen.

Het eerste wat hij zei, was: 'Hé man, kunnen we naar jou?' Niet ideaal. Ik forceerde een lach, knikte en vroeg waar zijn fiets stond. Hij was lopend en moest dus achterop. 'Kijk,' zei ik nog. 'Ik heb deze voor je meegenomen. Sexy boeketje, toch?' Ik stak de rozen voor me uit. Met zijn blik liet hij ze op slag verwelken. Ik liet de rozen weer zakken. 'Het leek me passend.'

Hij schudde zijn hoofd en vroeg of we konden gaan. Ik kneep de stengels van de rozen fijn en pakte mijn fiets. Ergens had ik gehoopt dat hij zich zou bedenken en ze alsnog aan zou nemen. Alleen hij was niet het type voor rozen. Dit was niet zo'n soort afspraak. Dus ik stapte op, wachtte tot hij achterop was gesprongen en bracht hem naar mijn huis toe.

De stad stond vol met rijen. Iedereen netjes twee aan twee, handjes gewassen en veters gestrikt, jongetje-meisje naast elkaar. Wachtend voor het theater, wachtend voor het café, wachtend voor het restaurant. Romantische afspraakjes die allemaal op dezelfde avond ingepland stonden, die ene dag waarop niemand alleen wilde zijn.

Ik zag ons er bijna zitten. Een kaarsje tussen ons in, twee menu's voor onze neus. Hij zou zeggen dat hij houdt van pasta. Zo veel mogelijk kaas erop en de maaltijd kan niet meer stuk. Ik zou zonder te twifelen twee borden vol kazige pasta bestellen. En een drankje meer erbij, want ach wat zal het, het was morgen toch een vrije dag. We zouden veel te veel eten. We zouden veel te veel drinken. Het volume zou alsmaar toenemen tot het de realiteit van onze avond zou overstemmen.

Het ging allemaal aan ons voorbij. Voor ons geen rij of borden vol pasta. Wij waren niet het type voor restaurants. En dit was niet zo'n soort afspraak.

Ik had vijf minuten om hem te leren kennen. Ik doorzocht mijn bakje met openingsvragen, maar kwam enkel met kleffe en afgezaagde papiertjes naar boven. Misschien kon ik hem vragen waar hij zelf woonde. Of hij hier vaker kwam. Of de pizza's hem gesmaakt hadden. Ik zou hem kunnen vertellen over mijn eigen huis, over dat het nog een beetje een zooi was maar dat hij daar even doorheen moest kijken. Ik kon hem ook vertellen over de dag die ik had gehad, maar dat zou een domper zijn die de avond nog niet aan zou kunnen.

'Hoe was *jouw* dag?' bracht ik uit, alleen de vraag werd overstroomd door een lawine van elektronica die uit zijn broekzak kwam. Ik hoorde hem zacht vloeken. Ik trapte op de rem en vroeg of hij wilde opnemen. Hij keek op zijn telefoon en de lawine kwam tot stilstand. 'Met mij,' zei hij. Hij sprong prompt van de fiets en ik bleef op een afstandje wachten.

Ik vroeg me af met wie hij belde. Ik vroeg me af waarom mij dat iets uitmaakte.

Hij stond in het licht van een sushirestaurant, waar het ene na het andere koppel naar binnen verdween. De tafeltjes werden gedekt en de eerste nigiri en maki al op minuscule schotelletjes rondgebracht. Hier en daar schoof een duo aan tafel voor hun eerste date. Met ongemakkelijke sprongen zouden zij zich over de gaten in hun gesprekken heen hakken, zoals je dat doet bij een eerste afspraak. Voor hen was het sushirestaurant geen onbekend terrein. Aan iedere opmerking wisten ze als een kapstok nieuwe implicaties te hangen. Als hij leuke sokken zou hebben, was hij iemand die gaf om stijl. Als zij zou aangeven wat ze zocht in een man, wist hij dat ze eerder iemand had gehad die dat haar niet kon geven.

Van een afstand kon ik aan hem alleen niets zien. Ik begon over zijn naam te fantaseren, in de hoop daar iets aan op te kunnen hangen. Hij leek op een Martin, maar hij gedroeg zich als een Koen. Op vrijdagavond zou hij een Jason zijn, om op zaterdagochtend wakker te worden als een Robbert. Ach, hij kon iedereen wel zijn. Al was dat misschien juist het punt.

Hij was mijn derde keuze geweest. Tijdens ieder leeg moment dat tussen mijn dag door was gevallen, kreeg ik steeds minder hoop dat ik met keuze één of twee de avond zou besteden.

Op nummer één stond een jongen die ik al een paar keer eerder had gezien, maar zijn nieuwe vriend maakte het moeilijk om opnieuw af te spreken. Mijn tweede optie was iemand zonder naam of foto die mijn inbox iedere dag van nieuwe berichten wist te voorzien, waaronder nieuwe afwijzingen, als ik vroeg om elkaar eens te ontmoeten. Afspreken bij de supermarkt durfde hij nog niet, gaf hij aan. Ik kon immers iedereen wel zijn.

Mijn derde keuze had een groet gestuurd als gespreksopener en een foto om het direct mee dicht te gooien. Maar hij was beschikbaar. Hij was dichtbij. En ik had geen andere optie meer.

'Kun je me nu niet bellen anders?' ving ik van hem op. Het was het meeste dat ik hem tot nu toe had horen zeggen. Ik begon het vermoeden te krijgen dat er een accent onder zijn botte toon verborgen zat. Hij hing op en kwam aanlopen met het gesprek nog op zijn gezicht. 'Is je vriendje boos?' lanceerde ik. Het landde niet. Hij keek mij kort aan en ging weer op de bagagedrager zitten. 'Laten we gaan,' zei hij, en dat was wat we deden.

Mijn tijd begon op te raken. Na het rode stoplicht kwam mijn appartement al in zicht. Zodra ik mijn voet over die drempel zou zetten, lag de rest van onze avond vast. En tot nu toe zag ik dat einde niet zitten. De minuten waren gelukkig nog niet verstreken. Mijn hand was nog niet uitgespeeld.

NOORDWOORD

Literatuur verrijkt je wereld.

‘Hoe ver is het eigenlijk?’ vroeg hij. ‘Mijn billen doen pijn, man. Zo’n bagagedrager zit echt ruk.’

‘We zijn er bijna,’ loog ik, met mijn keuze gemaakt.

Het stoplicht werd groen. Ik zette mijn voeten weer op de pedalen en stak mijn hand uit. We zouden het eind van de straat niet gaan bereiken. Ik stuurde scherp naar links en stak de straat over. De zenuwen gierden door mijn lijf, de nieuwe reeks aan mogelijkheden flitste door mijn hoofd. Achter me voelde ik hem verschuiven en verzitten om de rit vol te houden. De arme stakker had niet door dat hij nog even geduld moest hebben. Ik was de enige die wist dat de avond net een nieuwe wending had genomen.

Ik fietste langs shotjeskroegen, kebabzaken en poolcafés, op weg naar een manier om onder mijn situatie uit te komen. Noem het kidnapping. Noem het avontuur. Hij noemde het pijnlijk.

‘Kunnen we even stoppen? Ik dacht dat je dichtbij woonde, maar man, wat een eind. Als ik dat had geweten, was ik nooit achterop gestapt.’

‘Het is niet ver meer, zeur. We kunnen de rest wel lopen als je dat wilt.’

Dat wilde hij wel. En daarmee vielen de open deuren die mijn afslag hadden gebracht, een voor een weer dicht. Het was alsof we weer terug bij af waren. Een onbekende plek in de stad, een bos rozen in mijn hand en niets om over te praten.

Ik legde de rozen achterop mijn fiets. ‘Laat me raden,’ begon hij. ‘Je had andere plannen vandaag, maar je plannen hadden je afgewezen, waardoor je nu met mij en een bos rozen opgescheept zit. *Score?*’

‘Vandaag ging niet zoals gepland, nee. Al waren de rozen wel voor jou.’

Beide zinnen eerlijk, zelfs al voelde het gelogen.

Hij stopte met lopen, hij hield zijn ogen gericht op de bloemen. Hij wilde iets zeggen, maar kon de woorden niet direct vinden. ‘Waarom?’ vroeg hij uiteindelijk.

‘Waarom vandaag anders ging?’

‘Nee, waarom heb je die bloemen meegenomen?’

‘Het is een date. En het is Valentijn.’

‘Dit is niet zo’n soort date,’ zei hij strak, maar de felle blik werd zachter toen de zin was afgelopen. Alsof hij de zin nog eens afwoog en merkte dat het gewicht eruit was verdwenen. ‘Of dacht je van wel?’ De woorden bleven even in de lucht hangen voor ik doorhad dat hij degene was die ze had gezegd, en niet ik.

Voordat ik kon antwoorden, ging zijn telefoon opnieuw. Hij trok het apparaat weer tevoorschijn. Daar stond hij weer, met de telefoon in de hand. Het gevoel dat ik het allemaal eerder had gezien, trok langzaam mijn maag in, waar het ronddoelde tot ik er misselijk van werd.

Hoe vaak had ik hier al niet gestaan? De omgeving was steeds anders, de jongens hadden verschillende kapsels, maar iedere keer stond ik met mijn fiets aan de hand te wachten tot we konden gaan. Naar zijn huis, naar mijn huis, de details deden er niet toe. In het grote plaatje vouwden alle avonden zich samen tot ze alleen nog een betekenisloze waas vormden.

In de marges van mijn gedachten kroop de dag weer in beeld. Een ochtend sporten, een middag werken, een lege avond. In de momenten tussen de dag door

NOORDWOORD

Literatuur verrijkt je wereld.

pakte ik mijn telefoon om iemand te vinden om de avond mee op te vullen. Vaak had ik aan een dosis televisie genoeg. Andere avonden was er alcohol bij nodig. Daarmee kon ik meestal de vreemde jongens buiten de deur houden. Maar gewoon niet vandaag. Net even niet vandaag.

Het waren maar een paar zinnen. Een bericht van mijn eerste keus. Wat had hij een leuke tijd met me gehad. Wat had hij de avonden die hij met mij had besteed als bijzonder ervaren. Maar het was tijd voor hem om een nieuwe stap te zetten. Hij wilde meer. Hij moest van zichzelf stoppen met spelen en beginnen met leven. 'Ik ben in een relatie gestapt,' zei hij, waarmee hij die van ons uitwiste.

Ik klikte het bericht weg. En snel genoeg verscheen het alternatief. Beschikbaar, dichtbij en online.

Hij had een groet en een foto gestuurd. Hij stuurde het waarschijnlijk naar alle jongens in de lijst in de hoop dat iemand zou happen. Voor hem betekende het niets. Maar voor mij betekende dit alles. Als ik een nieuw begin zou schrijven, kon het verhaal een ander einde krijgen. Dan kon ik iets beleven wat meer was dan anoniem, maar een gezicht zou krijgen. Dus kocht ik rozen. Zo kon ik zeggen, zelfs al kon ik het niet zeggen: dit is geen nacht zoals alle andere. Je kunt deze herinnering gerust bewaren. Het is misschien geen date waar je rozen voor koopt. Maar dat kan het zijn, als je dat wilt.

Ik wachtte tot hij de telefoon opnam. Hij bleef stil. Hij typte een berichtje en stopte het apparaat weer weg.

Een moment van stilte. We stonden elkaar even aan te kijken. Alsof we allebei iets hadden wat we niet konden zeggen.

'Wil je nog mee?' vroeg ik.

'Sorry?' zei hij. Hij knipperde een paar keer. 'Ik was even afgeleid.'

'Ik vroeg of je nog mee wilt.'

Hij knikte. 'Maar ik ga niet achterop. Dan kan ik straks niet meer lopen.'

'Anders ga je op de rozen zitten. Is vast lekker zacht.'

'Beter dan jouw vlijmscherpe bagagedrager.'

Een vrouw tikte zijn schouder aan. 'Sta je in de rij?' vroeg ze. Het drong nu pas tot me door dat de rij ondertussen naar ons toe was gegroeid. Hij schudde zijn hoofd en de vrouw sloot aan. Hij staarde naar het restaurant. 'Nog even en we zitten daar pizza te eten.'

'Het idee.'

Hij stak zijn handen in zijn zak en wilde gaan lopen. 'Ik eet straks wel wat,' mompelde hij.

'Wat zeg je ervan?'

Hij keek om.

'Pizza,' zei ik. 'Gewoon nu. Hier.'

'Kom op man. Dit meen je.'

Ik haalde mijn schouders op.

'We kunnen toch niet zomaar in een restaurant gaan zitten? En dan zeker praten over koetjes en kalfjes en doen wat al die andere mensen daar doen. Dat is niet waarom we hebben afgesproken, toch?'

NOORDWOORD

Literatuur verrijkt je wereld.

‘Is dat zo? Dan zijn wij de enigen hier.’

De rij was inmiddels flink gegroeid. Er kwamen steeds meer mensen rond ons staan. Sommigen hadden rozen bij zich, anderen liepen al hand in hand. Ik raapte mijn twijfels bij elkaar en probeerde ze door te slikken. Er zat maar één ding op. Ik stak de bloemen naar hem uit. ‘Ik ben Kelvin,’ zei ik. ‘Aangenaam.’

Hij hield zijn blik gericht op de rozen en keek toen weer naar mij. Een moment lang hielden we elkaars blik vast. ‘Roy,’ zei hij, en hij nam de rozen aan. Hij schudde lachend zijn hoofd. ‘Wat zal het ook. Laten we eens kijken of er een tafeltje vrij is.’